

[Niels Westerby.]

Den kinesiske Folkerepublik, ja, eventuelt en afbrydelse af de diplomatiske forbindelser med Peking, på samme måde ville det være uheldigt, hvis vi anerkendte Sydrhodesia. Det ville antagelig føre til en sådan belastning af forholdet til Storbritannien, at man virkelig kunne tale om en krise mellem Danmark og vor traditionelle ven, Storbritannien. Et sådant forslag ville vi ikke drømme om at stille, og det har forslagsstillerne da heller ikke gjort. Man kan vel imidlertid formode, at de ubevidst har ladet sig lede af politiske synspunkter, når de har stillet forslag om, at netop lande som Nordkorea, Nordvietnam og Østtyskland skal anerkendes.

Jeg vil derefter gøre nogle korte bemærkninger om de konkrete forhold i de 3 områder. Vi kan ikke tilslutte os, at Danmark bør anerkende Nordkorea, alene af den grund, at der har hersket krigstilstand imellem Nordkorea og FN. Denne krigstilstand er ikke afsluttet; man kan højst tale om en våbenstilstand. Danmark har støttet en FN-aktion, som er lovligt vedtaget i FN, og som vi oven i købet har deltaget i, omend på humanitær basis. Det ville jo være fuldstændig ude af takt med vor almindelige holdning i Koreakonflikten og vor virksomhed i FN, hvis vi anerkendte Nordkorea på et tidspunkt, hvor Nordkorea overhovedet ikke anerkender FNs kompetence til at have noget som helst at gøre med forholdene i Korea.

Hvad angår forholdene i Vietnam, vil jeg gerne have lov til at anføre, at den primære danske interesse her må være at medvirke til at få parterne bragt til forhandlingsbordet, at få parterne til at slutte fred, således at de forfærdelige forhold, som det vietnamesiske folk lever under, kan bringes til en afslutning, og således at den trussel, som konflikten i Vietnam betyder for udviklingen i hele verden, kan bringes til ophør. Det er først og fremmest i lyset af dette, man må vurdere, om det er rigtigt at anerkende Nordvietnam, og dér er det min opfattelse, at vi må gøre alt, hvad der er muligt, over for alle parter i konflikten for at få forhandling og fred. Vi må blandt andet sige til amerikanerne, at de for at fremme forhandlinger bør standse bombningerne af Nordvietnam. I det hele taget

bør vi yde vor støtte til, at udviklingen sker på Genèveoverenskomstens grund og i overensstemmelse med U Thants trepunktsprogram. Vi må derfor også til alle implicerede parter sige, at de må anerkende hinanden som forhandlingspartnere i Vietnam. Lige så vel som amerikanerne må anerkende Vietcong og selvfølgelig Nordvietnam, hvad de også gør, lige så vel må Nordvietnam anerkende den sydvietnamesiske regering, da den jo har en vis styrke og indflydelse på udviklingen i Vietnam. Alle parter, der deltager i den ulykkelige konflikt i Sydvietnam, bør anerkendes.

På den anden side tror jeg ikke, at det ville være en rigtig politisk tilkendegivelse — som en sådan ville det blive opfattet i store dele af verden — hvis Danmark nu gav sig ind i virkelige realitetsovervejelser om at anerkende Nordvietnam. Det ville efter min opfattelse kun forsinke mulighederne for, at Nordvietnam får interesse i at gå med til en forhandlingsordning i Vietnam. Når der fra flere sider er tilbageholdenhed med hensyn til at gå ind i forhandlinger, er det selvfølgelig, fordi de pågældende forventer, at deres forhandlingsposition vil blive bedre senere. Det er jo også det, der spiller en rolle for Hanoi i denne situation. Ved at være tilbageholdende med at gå ind i forhandlinger regner de med senere at kunne forhandle på et bedre grundlag.

En politisk tilkendegivelse fra Danmark om at ville anerkende Nordvietnam — således ville det altså blive opfattet fra mange sider; måske ville vort eksempel blive fulgt op af andre — ville jo føre til, at Nordvietnam blev bestyrket i opfattelsen af, at dets forhandlingsposition ville blive bedre senere. Dette ville igen føre til, at det ville blive vanskeligere at drive Nordvietnam og dets regime ind i virkelige fredsforhandlinger. Jeg gentager, at den væsentlige interesse for Danmark må være at fremkalde fredsforhandlinger og fred, og det vil blive svært, såfremt man igennem en anerkendelse styrker det nordvietnamesiske regime og derved måske risikerer, at andre lande gør det samme.

Hvad angår spørgsmålet om Vest- og Østtyskland og en anerkendelse af Østtyskland, er det væsentligste for os, at princippet om selvbestemmelsesretten anerkendes for ethvert folk. Naturligvis har